

Izvajanje Lizbonske pogodbe v zvezi z Evropskim parlamentom

Resolucija Evropskega parlamenta z dne 13. marca 2014 o izvajanju Lizbonske pogodbe v zvezi z Evropskim parlamentom (2013/2130(INI))

Evropski parlament,

- ob upoštevanju Pogodbe o Evropski uniji in Pogodbe o delovanju Evropske unije,
 - ob upoštevanju svojega sklepa z dne 20. oktobra 2010 o reviziji okvirnega sporazuma o odnosih med Evropskim parlamentom in Evropsko komisijo¹,
 - ob upoštevanju svojih resolucij z dne 22. novembra 2012 o volitvah v Evropski parlament leta 2014² in z dne 4. julija 2013 o izboljšavi praktičnih dogovorov za izvedbo evropskih volitev leta 2014³,
 - ob upoštevanju okvirnega sporazuma o odnosih med Evropskim parlamentom in Evropsko komisijo⁴,
 - ob upoštevanju tekočih pogajanj o pregledu Medinstitucionalnega sporazuma z dne 20. novembra 2002 med Evropskim parlamentom in Svetom o dostopu Evropskega parlamenta do informacij s področja varnostne in obrambne politike, ki so občutljive narave⁵,
 - ob upoštevanju svoje resolucije z dne 7. maja 2009 o novi vlogi in pristojnostih Parlamenta pri izvajanju Lizbonske pogodbe⁶,
 - ob upoštevanju člena 48 Poslovnika,
 - ob upoštevanju poročila Odbora za ustavne zadeve ter mnenj Odbora za mednarodno trgovino, Odbora za pravne zadeve in Odbora za državljanske svoboščine, pravosodje in notranje zadeve (A7–0120/2014),
- A. ker Lizbonska pogodba s krepitevijo vloge Evropskega parlamenta v postopku za izvolitev predsednika Evropske komisije in imenovanje Evropske komisije pogloblja demokratično legitimnost Evropske unije;
- B. ker Parlament v skladu z novim postopkom za volitve predsednika Evropske komisije, ki ga določa Lizbonska pogodba, predsednika Evropske komisije izvoli z večino svojih članov;
- C. ker je v Lizbonski pogodbi določeno, da bi moral Evropski svet upoštevati izide volitev v

¹ UL C 70 E, 8.3.2012, str. 98.

² Sprejeta besedila, P7_TA(2012)0462.

³ Sprejeta besedila, P7_TA(2013)0323.

⁴ UL L 304, 20.11.2010, str. 47.

⁵ UL C 298, 30.11.2002, str.1.

⁶ UL C 212 E, 5.8.2010, str. 37.

Evropski parlament in se posvetovati z novim Parlamentom, preden predlaga kandidata za predsednika Evropske komisije;

- D. ker v vseh glavnih evropskih političnih strankah poteka postopek imenovanja lastnega kandidata za predsedovanje Komisiji;
- E. ker bi moral izvoljeni predsednik Evropske komisije moral v celoti izkoristiti pristojnosti, ki mu jih podeljuje Lizbonska pogodba, in sprejeti vse potrebne ukrepe za zagotavljanje učinkovitega delovanja prihodnje Komisije ne glede na število njenih članov, ki se zaradi odločitev Evropskega sveta ne bo zmanjšalo, kot je to predvidela Lizbonska pogodba;
- F. ker je treba odgovornost Komisije do Parlamenta okrepiti z letnim in večletnim načrtovanjem Unije ter z ustvarjanjem simetrije med večino, ki je potrebna za izvolitev predsednika Komisije, in tisto, ki je potrebna za vložitev predloga nezaupnice;
- G. ker je treba okrepiti vlogo Parlamenta pri določanju dnevnega reda glede zakonodajnih zadev in v celoti izvajati načelo, ki izhaja iz Lizbonske pogodbe, da Parlament in Svet v zakonodajnih zadevah delujeta povsem enakopravno;
- H. ker je treba ob imenovanju nove sestave Komisije pregledati in izboljšati obstoječe medinstitucionalne sporazume;
- I. ker člen 36 Pogodbe o Evropski uniji (PEU) določa, da se visoki predstavnik Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko (visoki predstavnik) redno posvetuje z Evropskim parlamentom o glavnih vidikih in temeljnih usmeritvah skupne zunanje in varnostne politike ter skupne varnostne in obrambne politike in ga obvešča o razvoju teh politik; ker visoki predstavnik skrbi, da se mnenja Evropskega parlamenta ustrezno upoštevajo;
- J. ker je visoka predstavnica v izjavi o politični odgovornosti¹, podani ob sprejetju Sklepa Sveta Evropske službe za zunanje delovanje, navedla, da bo pregledala obstoječe določbe² o dostopu poslancev Evropskega parlamenta do zaupnih dokumentov in informacij s področja varnostne in obrambne politike ter po potrebi predlagala njihovo prilagoditev;
- K. ker člen 218(10) Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) določa, da je treba Evropski parlament nemudoma in izčrpno obveščati v vseh fazah postopka za pogajanja o mednarodnih sporazumih in njihovo sklenitev, in ker ta določba velja tudi za sporazume, ki se nanašajo na skupno zunanjo in varnostno politiko;

Legitimnost in politična odgovornost Komisije

(imenovanje in odstavitev Komisije)

1. poudarja potrebo po krepitvi demokratične legitimnosti, neodvisnosti in politične vloge Komisije; trdi, da bo novi postopek, po katerem Parlament izvoli predsednika Komisije, okrepil legitimnost in politično vlogo Komisije, evropske volitve pa bodo pridobile na

¹ UL C 210, 3.8.2010, str. 1.

² Medinstitucionalni sporazum z dne 20. novembra 2002 med Evropskim parlamentom in Svetom o dostopu Evropskega parlamenta do informacij Sveta občutljive narave na področju varnostne in obrambne politike (UL C 298, 30.11.2002, str. 1).

pomenu, saj bo tako vzpostavljena bolj neposredna povezava med izbiro volivcev na volitvah v Evropski parlament in izvolitvijo predsednika Komisije;

2. poudarja, da je treba v celoti izkoristiti možnosti za okrepitev demokratične legitimnosti Evropske unije, zagotovljene z Lizbonsko pogodbo, med drugim tudi s tem, da kandidate za položaj predsednika Komisije imenujejo evropske politične stranke, s čimer se evropskim volitvam dodeli nova politična razsežnost in dodatno poveže glas volivcev z izvolitvijo predsednika Komisije v Evropskem parlamentu;
3. poziva prihodnjo konvencijo, naj razmisli o načinu oblikovanja Komisije, da bi okrepila njeno demokratično legitimnost; poziva naslednjega predsednika Komisije, naj razmisli, na kakšen način bodo njena sestava, struktura in politične prednostne naloge okrepile politiko delovanja blizu državljanom;
4. znova poudarja, da bi morale vse evropske politične stranke imenovati svoje kandidate za predsednika Komisije dovolj časa pred načrtovanim datumom evropskih volitev;
5. pričakuje, da bodo imeli kandidati za predsednika Komisije pomembno vlogo v kampanji za evropske volitve, in sicer z razdeljevanjem in promoviranjem političnega programa svoje evropske politične stranke v vseh državah članicah;
6. ponovno vabi Evropski svet, naj v okviru posvetovanj, ki bodo med Parlamentom in Evropskim svetom potekala na podlagi Izjave št. 11, priložene Lizbonski pogodbi, pravočasno in še pred volitvami pojasni, kako bo pri imenovanju kandidata za predsednika Komisije upošteval volitve v Evropski parlament in spoštoval izbiro volivcev; v tem okviru znova poziva Evropski svet, naj skupaj z Evropskim parlamentom določi ureditev posvetovanj iz člena 17(7) PEU ter zagotovi nemoten potek postopka za izvolitev predsednika Evropske komisije, kakor je določeno v Izjavi št. 11 o členu 17(6) in 17(7) Pogodbe o Evropski uniji;
7. zahteva, naj se čim več članov prihodnje Komisije izbere izmed izvoljenih poslancev Evropskega parlamenta;
8. meni, da bi moral izvoljeni predsednik Komisije v postopku izbire ostalih članov Komisije delovati bolj avtonomno; poziva vlade držav članic, naj bosta pri predlogih za kandidate uravnoteženo zastopana oba spola; poziva izvoljenega predsednika Komisije, naj vztraja, da morajo vlade držav članic predložiti tak seznam kandidatov za položaj komisarja, ki bo njemu ali njej omogočal sestavo kolegija z uravnoteženo zastopanstvo spolov in zavrnitev vsakega predlaganega kandidata, ki ne izkazuje splošne usposobljenosti, evropske zavezanosti ali nesporne neodvisnosti;
9. meni, da bi morali na podlagi političnega dogovora, doseženega na zasedanju Evropskega sveta, ki je potekalo 11. in 12. decembra 2008, in na podlagi sklepa Evropskega sveta z dne 22. maja 2013 o številu članov Evropske komisije, predvideti dodatne ukrepe za učinkovitejše delovanje Komisije, kot so imenovanje komisarjev brez opredeljenega delovnega področja ali vzpostavitev sistema podpredsednikov Komisije, odgovornih za glavne tematske sklope in pristojnih za usklajevanje dela Komisije na ustreznih področjih, ne da bi pri tem posegali v pravico do imenovanja enega komisarja iz vsake države članice in glasovalno pravico vseh komisarjev;
10. poziva prihodnjo konvencijo, naj znova preuči vprašanje velikosti Komisije ter njene

organizacije in delovanja;

11. meni, da mora sestava Evropske komisije zagotoviti stabilno število in vsebino delovnih področij ter obenem uravnotežen postopek odločanja;
12. poudarja, da bi morali na podlagi odstavka 2 Okvirnega sporazuma o odnosih med Evropskim parlamentom in Komisijo od kandidata za predsednika Komisije zahtevati, naj po tem, ko ga je Evropski svet uradno imenoval, Evropskemu parlamentu predstavi politične usmeritve svojega mandata, čemur bi sledila izčrpna izmenjava mnenj, na podlagi česar bi Parlament izvolil predlaganega kandidata za predsednika Komisije;
13. poziva bodočega kandidata za mesto predsednika Komisije, naj ustrezno upošteva predloge in priporočila za sprejetje zakonodaje Evropske unije, ki jih je na podlagi samoiniciativnih poročil in resolucij, ki so prejeli podporo velike večine poslancev Evropskega parlamenta, predhodno podal Parlament in ki so bili deležni zadovoljive nadaljnje obravnave s strani prejšnje Komisije pred iztekom njenega mandata;
14. meni, da je treba z naslednjim pregledom Pogodb znižati večino, ki jo za vložitev predloga nezaupnice zoper Komisijo sedaj zahteva člen 234 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), tako da bi ta postopek zahteval zgolj večino članov Evropskega parlamenta, ne da bi to ogrozilo delovanje institucij;
15. meni, da so lahko posamezni komisarji – kljub kolektivni odgovornosti kolegija za ukrepe Komisije – odgovorni za ukrepe svojih generalnih direktorátov;

Zakonodajna pobuda in zakonodajne dejavnosti

(pristojnosti Parlamenta in parlamentarni nadzor)

16. poudarja, da je bil namen Lizbonske pogodbe doseči napredek pri zagotavljanju preglednejših in bolj demokratičnih postopkov odločanja, kar izraža zavezo iz Pogodbe o tesnejši zvezi med narodi Evrope, v kateri se odločitve sprejemajo kar najbolj odprto in v kar najtesnejši povezavi z državljani, in sicer tako da se okrepi vloga Evropskega parlamenta in nacionalnih parlamentov in s tem zagotovijo bolj demokratični in preglednejši postopki za sprejemanje aktov Unije, ki so nujni glede na vpliv teh aktov na državljane in podjetja; opozarja, da je uresničitev tega demokratičnega cilja ogrožena, če institucije EU ne spoštujejo svojih medsebojnih pristojnosti, postopkov, določenih v Pogodbah, in načela lojalnega sodelovanja;
17. poudarja, da morajo institucije, ki so vključene v zakonodajni postopek, na ravni izmenjave dokumentov, kot so pravna mnenja, sodelovati v iskrenem duhu, kar omogoča konstruktiven, odkrit in pravno veljaven dialog med institucijami;
18. ugotavlja, da je Parlament, odkar je začela veljati Pogodba o delovanju Evropske unije, dokazal, da je predan in odgovoren sozakonodajalec, ter da je sodelovanje med Parlamentom in Komisijo na splošno pozitivno in temelji na tekoči komunikaciji in pristopu, usmerjenem v sodelovanje;
19. meni, da je splošna ocena medinstitucionalnih odnosov med Parlamentom in Komisijo sicer pozitivna, vendar ostajajo še številna vprašanja in pomanjkljivosti, ki zahtevajo večjo pozornost in ukrepanje;

20. poudarja, da prizadevanja za večjo učinkovitost ne smejo privedi do tega, da bo zakonodaja slabše kakovosti ali da se bo Parlament odrekel lastnim ciljem; meni, da mora Parlament poleg prizadevanj za večjo učinkovitost ohranjati tudi ustrezne zakonodajne standarde in še naprej izpolnjevati svoje cilje, hkrati pa zagotavljati dobro zasnovano zakonodaje, se odzivati na jasno opredeljene potrebe in slediti načelu subsidiarnosti;
21. poudarja, da so izzivi na področju preglednosti vseprisotni in skupni vsem institucijam, zlasti pri doseganju sporazumov v prvi obravnavi; ugotavlja, da se je Parlament na te izzive ustrezno odzval s sprejetjem novih členov 70 in 70a svojega poslovnika;
22. izraža zaskrbljenost zaradi težav, ki še vedno obstajajo pri izvajanju rednega zakonodajnega postopka, zlasti v okviru skupne kmetijske politike (SKP), skupne ribiške politike (SRP) ter območja svobode, varnosti in pravice („stockholmskega programa“), pa tudi pri usklajevanju predpisov iz nekdanjega tretjega stebra s hierarhijo pravnih aktov iz Lizbonske pogodbe in na splošno v zvezi z vztrajno „asimetrijo“ glede preglednosti vključevanja Komisije v pripravljano delo obeh vej zakonodajne oblasti; v zvezi s tem izpostavlja pomen prilagoditve delovnih metod Sveta, tako da bodo lahko predstavniki parlamenta sodelovali na nekaterih zasedanjih Sveta, ko je to upravičeno na podlagi načela medsebojnega lojalnega sodelovanja med institucijama;
23. opozarja, da je izbira pravilne pravne podlage, kot je poudarilo Sodišče, vprašanje ustavne narave, saj določa obstoj in obseg pristojnosti EU, postopke, ki jih je treba upoštevati, in pristojnosti posameznih institucionalnih akterjev, ki so vključeni v sprejemanje akta; zato obžaluje, da je moral Parlament zaradi izbire pravne podlage pri Sodišču večkrat vložiti tožbo za razglasitev ničnosti aktov, ki jih je sprejel Svet, med drugim za razglasitev ničnosti dveh aktov, ki sta bila sprejeta na podlagi zastarelega „tretjega stebra“, ko je že zdavnaj začela veljati Lizbonska pogodba¹;
24. opozarja na nevarnost, da bi zakonodajno pravico Parlamenta obšli z vključitvijo določb, ki bi jih bilo treba sprejeti po rednem zakonodajnem postopku, v predloge aktov Sveta zgolj z uporabo smernic Komisije ali neustreznih izvedbenih ali delegiranih aktov ali tako, da se ne bi predlagala zakonodaja, potrebna za izvajanje skupne trgovinske politike ali mednarodnih trgovinskih sporazumov in sporazumov o naložbah;
25. poziva Komisijo, naj bolje izkoristi predzakonodajno fazo, zlasti pa dragocene prispevke, zbrane na podlagi zelenih in belih knjig, ter naj Evropski parlament obravnava enakopravno Svetu in ga redno obvešča o pripravljalnem delu, ki ga opravljajo njene službe;
26. meni, da bi moral Parlament nadalje razviti in v celoti izkoristiti svojo avtonomno strukturo za ocenjevanje učinka vsakršnih bistvenih sprememb prvotnega predloga, ki ga je predložila Komisija;
27. poudarja, da bi moral tudi Evropski parlament okrepiti svoje avtonomne ocene učinka zakonodajnih predlogov in predlogov sprememb, obravnavanih v okviru zakonodajnega procesa, na temeljne pravice ter vzpostaviti mehanizme za spremljanje kršitev človekovih pravic;

¹ Glej Sklep Sveta 2013/129/EU z dne 7. marca 2013 o uvedbi nadzornih ukrepov za 4-metilamfetamin in Izvedbeni sklep Sveta 2013/496/EU z dne 7. oktobra 2013 o uvedbi nadzornih ukrepov za 5-(2-aminopropil)indol.

28. obžaluje, da Komisija formalno sicer izpolnjuje svoje obveznosti, saj na zahteve Parlamenta v zvezi z zakonodajnimi pobudami odgovarja v roku treh mesecev, kljub temu pa ne posreduje vedno predlogov za nadaljnjo dejansko ali vsebinsko obravnavo;
29. zahteva, naj se z naslednjim pregledom Pogodb v celoti prizna pravica Parlamenta do zakonodajne pobude, v skladu s katero bi morala Komisija obvezno obravnavati vse zahteve, ki jih Parlament predloži v skladu s členom 225 PDEU, ter v primernem času predstaviti zakonodajne predloge;
30. meni, da je treba z naslednjim pregledom Pogodb omejiti pravico Komisije do umika zakonodajnih predlogov na tiste primere, v katerih se Parlament po sprejetju svojega stališča v prvi obravnavi strinja, da predlog zaradi spremenjenih okoliščin ni več utemeljen;
31. poudarja, da je Parlament načeloma pozdravil vključitev delegiranih aktov v člen 290 PDEU, s katerimi naj bi se zagotovil večji nadzor nad prenosom pooblastil, vendar poudarja, da prenos teh pooblastil, kot tudi ne izvedbenih pooblastil po členu 291, nikoli ni obvezen; priznava, da bi bilo treba uporabo delegiranih aktov upoštevati tam, kjer sta potrebni prožnost in učinkovitost, ki ju ni možno doseči z rednim zakonodajnim postopkom, pod pogojem, da so izrecno opredeljeni cilj, vsebina, področje uporabe in trajanje prenosa pooblastil ter so v temeljnem aktu jasno določeni pogoji prenosa; je zaskrbljen zaradi težnje Sveta, da vztraja pri izvedbenih aktih za določbe, pri katerih se lahko uporabijo temeljni akt ali delegirani akti; poudarja, da se lahko zakonodajalec odloči, da dovoli uporabo izvedbenih aktov za sprejetje zgolj tistih elementov, ki ne predstavljajo dodatne politične usmeritve; priznava, da člen 290 izrecno omejuje področje uporabe delegiranih aktov na nebistvene elemente zakonodajnega akta in da zaradi tega delegiranih aktov ni možno uporabljati za pravila, ki so temeljnega pomena za obravnavan zakonodajni predpis;
32. opozarja na potrebo po ustreznem razlikovanju med bistvenimi elementi posameznega zakonodajnega predloga, o katerih lahko odloča le zakonodajna oblast v samem zakonodajnem aktu, in nebistvenimi elementi, ki jih je mogoče dopolniti ali spremeniti s pomočjo delegiranih aktov;
33. se zaveda, da so delegirani akti lahko prožno in učinkovito orodje; izpostavlja pomen izbire med delegiranimi in izvedbenimi akti z vidika izpolnjevanja zahtev Pogodb in zaščite pristojnosti Parlamenta za sprejemanje predpisov ter od Komisije in Sveta ponovno zahteva, naj s Parlamentom dosežeta soglasje glede opredelitve meril za uporabo členov 290 in 291 PDEU, da se izvedbeni akti ne bodo uporabljali kot nadomestek za delegirane akte;
34. odločno poziva Komisijo, naj Parlament ustrezno vključi v pripravljalno fazo oblikovanja delegiranih aktov in v skladu z odstavkom 15 Okvirnega sporazuma o odnosih med Evropskim parlamentom in Evropsko komisijo državam članicam predloži vse pomembne informacije;
35. poziva Komisijo, naj izpolnjuje zahteve okvirnega sporazuma o dostopu strokovnjakov Parlamenta do sestankov strokovnih skupin Komisije in prepreči, da se obravnavajo kot „komitološki“ odbori, če obravnavajo vprašanja, ki niso povezana z izvedbenimi ukrepi v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011;

36. poudarja, da je vključitev Listine o temeljnih pravicah v Lizbonsko pogodbo zelo pomembna in ima ustrezne posledice; poudarja, da je postala listina za institucije EU in države članice pri izvajanju prava Unije pravno zavezujoča, s čimer se osnovne vrednote spreminjajo v konkretne pravice;
37. opozarja, da je Lizbonska pogodba vpeljala novo pravico za sprožitev evropske državljanske pobude; poudarja, da je treba nujno odpraviti vse tehnične in birokratske prepreke, ki še vedno ovirajo učinkovito uporabo evropske državljanske pobude, ter spodbuja dejavno udeležbo državljanov pri oblikovanju politik EU;
38. poudarja, da se je vloga nacionalnih parlamentov z Lizbonsko pogodbo okrepila in da (lahko) ne samo nadzorujejo spoštovanje načel subsidiarnosti in sorazmernosti, ampak tudi pozitivno prispevajo k političnemu dialogu; meni, da lahko dejavna vloga, ki jo lahko imajo nacionalni parlamenti pri usmerjanju članov Sveta ministrov, in dobro sodelovanje Evropskega parlamenta z nacionalnimi parlamenti pomagata vzpostaviti zdravo parlamentarno protiutež izvajanju izvršilne oblasti v okviru delovanja EU; se sklicuje tudi na obrazložena mnenja nacionalnih parlamentov na podlagi člena 7(2) Protokola št. 2, ki navajajo, da zaradi širokega prenosa pooblastil po členu 290 PDEU v predlaganem aktu ni mogoče oceniti, ali bo konkretna zakonodaja dejansko v skladu z načelom subsidiarnosti;

Mednarodni odnosi

(pristojnosti Parlamenta in parlamentarni nadzor)

39. opozarja, da so se z Lizbonsko pogodbo okrepile vloga in pristojnosti Evropskega parlamenta na področju mednarodnih sporazumov, in poudarja, da sedanji mednarodni sporazumi vedno bolj pokrivajo področja, ki zadevajo vsakdanje življenje državljanov in ki po tradiciji in v skladu s primarnim pravom EU sodijo v področje uporabe rednega zakonodajnega postopka; meni, da je treba člen 218(10) PDEU, ki določa, da se Evropski parlament v vseh fazah postopka za sprejemanje mednarodnega sporazuma nemudoma in izčrpno obvesti, obvezno uporabljati na način, ki je združljiv s členom 10 PEU, na podlagi katerega delovanje Unije temelji na predstavniki demokraciji, v skladu s katero je potrebna preglednost in demokratična razprava o vprašanjih, o katerih se odloča;
40. ugotavlja, da sta bili zavrnitvi sporazuma SWIFT in ACTA primera, v katerih je Parlament uporabil svoje na novo pridobljene pristojnosti;
41. na podlagi člena 18 PEU poudarja odgovornost visokega predstavnika/podpredsednika, da zagotavlja doslednost zunanjega delovanja EU; nadalje poudarja, da je visoki predstavnik/podpredsednik v skladu s členoma 17 in 36 PEU odgovoren Parlamentu in ima do njega obveznosti po Pogodbi;
42. glede mednarodnih sporazumov opozarja na pravico Parlamenta, da od Sveta zahteva, naj ne dovoli začetka pogajanj, dokler Parlament ne sporoči svojega stališča o predlaganem pogajalskem mandatu, in meni, da bi bilo treba premisliti o okvirnem sporazumu s Svetom;
43. poudarja, da je treba zagotoviti, da Komisija predhodno obvesti Parlament o svojih načrtih za začetek mednarodnih pogajanj, tako da ima slednji realno možnost, da poda argumentirano mnenje o pogajalskih mandatih, ter da se mnenje Parlamenta upošteva;

vztraja, da bi morali mednarodni dogovori vključevati ustrezna pogojevanja, da bi bili skladni s členom 21 PEU;

44. pripisuje velik pomen vključitvi določb o človekovih pravicah v mednarodne sporazume in poglavij o trajnostnem razvoju v trgovinske in naložbene sporazume ter izraža zadovoljstvo s pobudami Parlamenta za sprejetje časovnih načrtov za ključna pogojevanja; opozarja Komisijo, da je treba upoštevati stališča in resolucije Parlamenta ter zagotoviti povratne informacije o tem, kako so bili vključeni v pogajanja o mednarodnih sporazumih in pripravo zakonodaje; izraža upanje, da bodo instrumenti, potrebni za razvoj naložbene politike EU, pravočasno postali operativni;
45. v skladu s členom 218(10) PDEU zahteva, da mora biti Parlament v vseh fazah postopkov za sklepanje mednarodnih sporazumov, vključno s sporazumi na področju skupne zunanje in varnostne politike, nemudoma, v celoti in natančno obveščen ter da mu je treba v skladu z ustreznimi postopki in pogoji omogočiti dostop do pogajalskih besedil Unije, s čimer bi mu omogočili, da bo svojo končno odločitev sprejel na podlagi izčrpnega poznavanja zadevnega vprašanja; poudarja, da bi morali imeti člani odborov, ki jih to zadeva, dostop do pogajalskih mandatov in drugih pomembnih pogajalskih dokumentov, sicer ta določba nima smisla;
46. sicer spoštuje načelo, da odobritev mednarodnih sporazumov s strani Parlamenta ne more biti pogojna, vendar poudarja, da ima Parlament pravico podati priporočila za uporabo sporazumov v praksi; v ta namen Komisijo poziva, naj Parlamentu posreduje redna poročila o izvajanju mednarodnih sporazumov, vključno s pogoji v povezavi s človekovimi pravicami in drugimi pogoji sporazumov;
47. opozarja, da je treba preprečiti začasno uporabo mednarodnih sporazumov, dokler jih Parlament ne odobri, razen če se Parlament odloči za izjemo; poudarja, da Svet v svojem sklepu o sklenitvi sporazuma ne more sam sprejemati pravil, ki so potrebna za notranjo uporabo mednarodnih sporazumov, in da je treba v celoti spoštovati ustrezne zakonodajne postopke na podlagi Pogodb;
48. znova poudarja, da mora Parlament sprejeti potrebne ukrepe za spremljanje izvajanja mednarodnih sporazumov;
49. vztraja, da bi moral Parlament sodelovati pri odločanju o prekinitvi ali prenehanju mednarodnih sporazumov, za sklenitev katerih je bila potrebna njegova odobritev;
50. poziva visoko predstavnico/podpredsednico, naj v skladu z izjavo o politični odgovornosti okrepi sistematična predhodna posvetovanja s Parlamentom o novih strateških dokumentih, političnih dokumentih in mandatih;
51. v skladu z zavezo, ki jo je dala visoka predstavnica/podpredsednica v izjavi o politični odgovornosti, poziva k čimprejšnjemu zaključku pogajanj za medinstitucionalni sporazum med Evropskim parlamentom, Svetom in visoko predstavnico Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko o dostopu Evropskega parlamenta do zaupnih informacij s področja skupne zunanje in varnostne politike, ki jih hranita Svet in Evropska služba za zunanje delovanje;
52. ponavlja svoj poziv za politično poročanje delegacij Unije glavnim nosilcem funkcij Parlamenta na podlagi reguliranega dostopa;

53. poziva k sprejetju štiristranskega memoranduma o soglasju med Evropskim parlamentom, Svetom, Komisijo in Evropsko službo za zunanje delovanje o skladnem in učinkovitem zagotavljanju informacij s področja zunanjih odnosov;
54. opozarja, da je Parlament sedaj polnopravni institucionalni akter na področju varnostne politike in je zato upravičen, da dejavno sodeluje pri določanju lastnosti in prednostnih nalog te politike ter vrednotenju instrumentov s tega področja, kar naj bo proces, ki ga skupaj izvajajo Evropski parlament, nacionalni parlamenti in Svet; meni, da bi Evropski parlament moral imeti ključno vlogo pri ocenjevanju in opredelitvi politik za notranjo varnost, saj te močno vplivajo na temeljne pravice vseh, ki živijo v EU; zato poudarja, da je treba zagotoviti, da so te politike v pristojnosti edine neposredno izvoljene evropske institucije za preverjanje in demokratični nadzor;
55. poudarja, da je bilo s Pogodbo o delovanju Evropske unije (PDEU) področje uporabe izključne pristojnosti Unije na področju skupne trgovinske politike razširjeno in sedaj zajema vse trgovinske vidike kot tudi neposredne tuje naložbe; poudarja, da je zdaj Parlament v celoti pristojen, da skupaj s Svetom odloča o pripravi zakonodaje in potrjevanju trgovinskih in naložbenih sporazumov;
56. poudarja pomen, ki ga ima lojalno in učinkovito sodelovanje institucij EU v okviru njihovih pristojnosti pri odločanju o zakonodaji in mednarodnih sporazumih, da bi se predvidela trgovinska in gospodarska gibanja, opredelile prednostne naloge in možnosti, uvedle srednje- in dolgoročne strategije, določili mandati mednarodnih sporazumov, analizirala/pripravila in sprejela zakonodaja ter spremljalo izvajanje trgovinskih in naložbenih sporazumov ter dolgoročnih pobud na področju trgovinske politike;
57. poudarja, da je treba nadaljevati razvoj učinkovitih zmogljivosti, tudi z dodelitvijo potrebnega osebja in finančnih virov, da bi dejavno opredelili in dosegli politične cilje na področju trgovine in naložb, obenem pa zagotovili pravno varnost, učinkovitost zunanjih ukrepov EU in spoštovanje načel in ciljev, zapisanih v Pogodbah;
58. poudarja, da je treba zagotoviti stalen pretok pravočasnih, točnih, izčrpnih in nepristranskih informacij, ki omogočajo kakovostno analizo, potrebno za okrepitev pristojnosti in odgovornosti oblikovalcev politik Parlamenta, kar bo vodilo k več medinstitucionalne sinergije na področju skupne trgovinske politike, ter zagotoviti, da bo Parlament v vseh fazah v celoti in točno obveščen, tudi z dostopom do pogajalskih besedil Unije v skladu z ustreznimi postopki in pogoji, ter da bo Komisija proaktivna in storila vse za zagotovitev takega pretoka informacij; nadalje poudarja pomen zagotavljanja informacij Parlamentu za preprečevanje neželenih situacij, ki bi lahko privedle do nesporazumov med institucijami, in v zvezi s tem pozdravlja redne informativne sestanke o tehničnih vidikih, ki jih Komisija sklicuje na različne teme; obžaluje, da so v številnih primerih ustrezne informacije prišle do Parlamenta po drugih poteh, namesto od Komisije;
59. znova poudarja, da morajo institucije sodelovati pri izvajanju Pogodb, sekundarne zakonodaje in okvirnega sporazuma in da mora Komisija med pripravo, sprejetjem in izvajanjem zakonodaje na področju skupne trgovinske politike delati neodvisno in pregledno, ter meni, da ima osrednjo vlogo v celotnem procesu;

Dogajanje na ustavnem področju

(medinstitucionalni odnosi in sporazumi)

60. poudarja, da mora Komisija v skladu s členom 17(1) Pogodbe o Evropski uniji (PEU) prevzeti pobude za doseganje medinstitucionalnih dogovorov o letnem in večletnem načrtovanju Unije; opozarja na potrebo po zgodnejšem vključevanju ne le Parlamenta, temveč tudi Sveta v pripravo letnega delovnega programa Komisije in izpostavlja pomen zagotavljanja realističnih in zanesljivih načrtov, ki jih bo mogoče učinkovito izvajati in ki bodo zagotovili podlago za medinstitucionalno načrtovanje; meni, da bi bilo za okrepitev politične odgovornosti Komisije do Parlamenta mogoče predvideti vmesni pregled, v okviru katerega bi ocenili, kako Komisija v celoti vzeto uresničuje svoj napovedani mandat;
61. poudarja, da člen 17(8) PEU izrecno zapoveduje načelo politične odgovornosti Komisije Evropskemu parlamentu, kar je bistveno za pravilno delovanje političnega sistema EU;
62. poudarja, da ima Parlament v skladu s členom 48(2) PEU pravico predlagati spremembe Pogodb in da bo to pravico uveljavil za predstavitev novih zamisli o prihodnosti Evrope in institucionalnem okviru EU;
63. meni, da so okvirni sporazum, sklenjen med Parlamentom in Komisijo, in njegove redne posodobitve nujne za krepitev in razvoj strukturiranega sodelovanja med obema institucijama;
64. pozdravlja dejstvo, da je okvirni sporazum iz leta 2010 znatno okrepil politično odgovornost Komisije do Parlamenta;
65. poudarja, da pravila glede dialoga in dostopa do informacij Parlamentu omogočajo celovitejši parlamentarni nadzor nad dejavnostmi Komisije, kar prispeva k temu, da Komisija enakopravno obravnava Parlament in Svet;
66. ugotavlja, da bi bilo treba nekatere določbe veljavnega okvirnega sporazuma še naprej izvajati in razvijati; predlaga, naj sedanji Parlament pred iztekom svojega mandata sprejme splošne usmeritve za izboljšave na tem področju, tako da bodo tovrstni predlogi lahko obravnavani v novem sklicu Parlamenta;
67. poziva Komisijo, naj konstruktivno razmisli o obstoječem okvirnem sporazumu in njegovem izvajanju in nameni posebno pozornost pogajanjem o mednarodnih sporazumih ter njihovi sklenitvi in izvajanju;
68. meni, da bi v tem mandatu morali v celoti preučiti možnosti za krepitev politične odgovornosti izvršne veje oblasti in poenostavitev določb o zakonodajnem in političnem sodelovanju, ki jih zagotavljajo veljavne Pogodbe;
69. opozarja, da je treba številna vprašanja, kot so delegirani akti, izvedbeni ukrepi, ocene učinka, obravnava zakonodajnih pobud in poslanskih vprašanj, posodobiti na podlagi izkušenj, pridobljenih v sedanjem mandatnem obdobju;
70. obžaluje, da doslej ni bilo nobenega odziva na večkratne pozive Parlamenta k ponovnim pogajanjem o spremembi Medinstitucionalnega sporazuma o boljši pripravi zakonodaje iz leta 2003, da bi tako upoštevali novo zakonodajno okolje, ki ga prinaša Lizbonska pogodba, utrdili obstoječo najboljšo prakso in sporazum posodobili v skladu z agendo za

pametno pravno ureditev;

71. poziva Svet ministrov, naj izrazi svoje stališče glede možnosti sodelovanja v tristranskem sporazumu s Parlamentom in Komisijo zavoljo doseganja nadaljnjega napredka glede vprašanj, ki so bila zaenkrat omenjena v Medinstitucionalnem sporazumu o boljši pripravi zakonodaje;
72. meni, da bi morale biti zadeve, povezane izključno z odnosi med Parlamentom in Komisijo, tudi v prihodnje obravnavane v dvostranskem okvirnem sporazumu; poudarja, da Parlament ne bo sprejel ničesar, kar bi bilo slabše od tega, kar je bilo doseženo na podlagi veljavnega okvirnega sporazuma;
73. meni, da je eden od glavnih izzivov za ustavni okvir Lizbonske pogodbe tveganje, da bi medvladni model ogrozil metodo Skupnosti, s čimer bi oslabil vlogo Parlamenta in Komisije v korist institucij, ki zastopajo vlade držav članic;
74. poudarja, da člen 2 PEU vsebuje seznam skupnih vrednot, na katerih temelji Unija; verjame, da bi morale tako Unija kot države članice ustrezno zagotavljati spoštovanje teh vrednot; poudarja, da bi bilo treba za zaščito vrednot Unije vzpostaviti ustrezen zakonodajni in institucionalni sistem;
75. poziva vse institucije EU ter vlade in parlamente držav članic, naj z novim institucionalnim in pravnim okvirom, vzpostavljenim z Lizbonsko pogodbo, oblikujejo celovito notranjo politiko na področju človekovih pravic, ki bo na nacionalni ravni in na ravni EU zagotavljala učinkovite mehanizme odgovornosti za obravnavo kršitev človekovih pravic;

o

o o

76. naroči svojemu predsedniku, naj to resolucijo posreduje Svetu in Komisiji.